

Koskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

31.12.2010

N:o 37

Karjalaisten Laulujuhlien juhlakulkueen Koskelaisten sukuseuran kyltin kantajana kesäkuussa 2010 toimi Päivi Heimola. Kuvassa myös Ilkka Heimola ja Anu-Leena Koskelainen.

Puheenjohtajalta

Hyvä Koskelaisten sukuseuran jäsen

Vuosi 2010 oli monella tapaa merkittävä sukuseuramme historiassa. Koskelaisten sukuseura täytti 30 vuotta. Sukuseuramme pitkäaikainen puheenjohtaja Heikki Koskelainen ja sihteeri Pekka Koskelainen ilmoittivat korkeaan ikäänsä vedoten vuoden 2009 puolella jättävänsä tehtävänsä myös sukuseuramme lehden toimittajina. Sukuseuramme siirtyi väistämättä uuteen aikaan, sillä vastuun otti nuorempi polvi, jolla ei ole omakohtaisia kokemuksia Karjalasta. Välillä kannoimme huolta sukuseuramme tulevaisuudesta: onko sillä tulevaisuutta, koska monet kantavat voimat ovat siirtyneet ajasta ikuisuuteen. Ilokseni voin todeta, että näillä näkymin on. Johtokunnassamme on innostusta vaalia Koskelaisten perinteitä ja välittää karjalaisuuttamme eteenpäin. Johtokuntamme on hyvä yhdistelmä kokemusta ja ”nuoruutta”. Heikki ja Pekka jatkavat johtokunnan jäseninä, muita ovat lisäksi varapuheenjohtaja Päivi Heimola, Vuokko Mäki, Raija Putus ja Hannes Sipiläinen.

Kunniapuheenjohtaja Hannu Koskelainen on tuonut kokemustaan osallistumalla silloin tällöin kokouksiimme.

Hannulla on keskeinen rooli sukuseuran perustajana ja hän oli myös puheenjohtajana 17 vuoden ajan. Hän myös perusti lehtemme reilu 20 vuotta sitten ja järjesti ensimmäiset kotiseutumatkot. Uusi aika sukuseurassa merkitsee myös sitä, että lehti ilmestyy vain kerran vuodessa aiemman kahden kerran sijasta. Mikäli tarvetta on, tiedotamme sillä välillä tulevista tapahtumista jäseniä kirjeellä.

Paitsi Koskelaisten sukuseuran juhluvuotta, viime vuonna juhlittiin myös monin tavoin Karjalan Liiton 70-vuotista taivalta. Sukuseuramme kuuluu Karjalan Liittoon kuten myös Suku-seurojen liittoon. Karjalan Liittohan perustettiin 1940 siirtokarjalaisten etujen ajamiseen. Nyt toiminta keskittyy karjalaisen perinteen ja kulttuurin ylläpitoon ja tiedon jakamiseen. Koskelaisten sukuseura osallistui viime vuonna muun muassa Karjalan Liiton juhlaseminaariin huhtikuussa ja kesäkuussa Helsingissä pidettyihin Karjalaisten Laulujuhliin.

Perinteisesti olemme tehneet joka toinen vuosi kotiseutumatkan Viipuriin. Aiemmin olemme olleet

päivän matkalla, mutta koska aika tuntui aina loppuvan kesken, halusimme katsoa olisiko tulijoita pidemmälle matkalle. Ilmoittauneita oli, joten teimme viikonloppumatkan elokuussa. Osa matkailijoista keskittyi Viipurin nähtävyyksiin, osa kävi kotiseudullaan Vahvialassa, Koskelassa ja Sipilässä. Oppaanamme oli sotahistoriaan perehtynyt Kalle

Siren, joten saimme kattavan tietopaketin taistelupaikosta. Heikki kertoo tarkemmin vierailustamme Viipurin taidemuseossa (ja myöhemmästä vierailustaan Alvar Aallon kirjastossa, jonka ovea kävimme turhaan nykimässä). Viipurin rappio on ollut ollut surkeaa katsottavaa, mutta ilahduttavaa on ollut nähdä, että ainakin Uno Ullbergin suunnittelema taidemuseo on nyt korjattu. Viime vuosikymmeninä museo on toiminut esimerkiksi laivanrakennustehtaan hallintorakennuksena ja työntekijöiden majoitustilana. Kirjasto onkin sitten toinen tarina, ainakin ulkoapäin talon kunto näytti varsin lohduttomalta.

Raija ja Hannes kertovat matkastaan sukunsa kotiseudulle Sipilään.

Tulevan vuoden tapahtumista voisi mainita Karjalaiset kesäjuhlat Turussa 17.-19.6. 2011. Viime kesän Karjalaisten laulujuhlien Koskelaisten sukuseuran kyltin kantajana toimi Päivi Heimola. Eikö-hän pidetä Turussakin lippu korkealla.

Vahviala-juhlat pidetään Lahdessa 3.7.2011. Olemme yleensä pitäneet sukuseuran vuosikokouksen joka toinen vuosi Vahviala-juhlan yhteydessä. Tästä tiedotamme lähempänä.

Toivomme teiltä sukuseuramme jäseniltä tarinoita ja kirjoituksia seuraavaan lehteemme, joka ilmestyy loppuvuodesta 2011. Yhdessä pidämme toimintamme vireänä.

Toivotan teille Koskelaisten sukuseuran jäsenille oikein hyvää uutta vuotta!

Anu-Leena Koskelainen

P.S

Jäsenmaksukäytäntöön on tullut muutos. Pankeista ei enää saa tilisiirtolomakkeita, joten maksuyhteydet ja viitenumero ovat takakannessa.

Kotiseutumatkalla Viipurissa

Vuoden 2010 kotiseutumatka tehtiin kaksipäiväisenä siten, että osanottajat saattoivat tulopäivän osalta valita sen tehtäväksi joko Vahvialaan tai Viipurin kaupunkiin.

Viipurissa syntyneenä oli osaltani luonnollinen valinta Viipurin kaupunkialue, johon liittyy myös paljon eläviä muistoja koulunkäynnistä ja seikkailuista sodanaikaisessa kaupungissa vv. 1942–44. Muutama muukin oman perheeni lisäksi valitsi kaupunkiin tutustumisen.

Sitten edellisen parin vuoden takaisen käynnin jälkeen oli kaupungissa tapahtunut aika paljon ainakin verrattuna aikaisempaan, jossa jotenkin tuntui aika seisahtuneen. Viipurin linnaa sekä asemarakennusta oli alettu korjaamaan ja uusi hieno hotellikin oli tullut torin laitaan. Mm. aiemmin esikaupunkeihin luettuihin Papulaan ja Pikiruukkiin oli rakenteilla ja valmistunutkin useita komeita taloja.

Todella hienoa oli se, että taidemuseo oli vihdoinkin saatu kunnostettua ja avattua tämän vuoden kesäkuussa yleisölle. Oheiset valokuvat kertovat osaltaan taidemuseon puhdistetusta ilmeestä. Ainoa muutos entiseen on se, että museon näytelytilat ovat nyt rakennuksen oikealla puolella ja piirustuskoulun taas vasemmalla.

Museo on entistetty pieteetillä. Museon tyylikkään esittelijän perinpohjainen parin tunnin mittainen englanninkielinen esitys Katarina Suuren klassisista muotokuvista alkoi tosin meitä vanhimpia jo vähitellen väsyttää, oltiinhan matkalle lähdetty jo aamukuudelta.

Pettymys oli kuitenkin se, että kirjastotaloon ei päästy sisälle. Kaunis sää oli ilmeisesti vaikuttanut kesäaukiolojen jatkamiseen ikkunoissa olevista kylteistä huolimatta. Etenkin Torkkelinkadun alkupään talot ovat edelleenkin huonossa kunnossa. Sen sijaan keskustan vanhat koulut ovat käytössä ja monet muutkin rakennukset kuten postita-

lo, maaherran palatsi, ortodoksinen kirkko ja luterilaiseksi kirkoksi kunnostettu entinen saksalainen kirkko ovat hyvässä kunnossa. Entisen maaseurakunnan kirkon rauniot ovat sen sijaan entistä kurjemmassa kunnossa. Siellähän on pihalla myös sodan aikana kaatuneiden suomalaisten maaseurakunnan sankarivainajien muistolaatat. Meikäläisen silmää ei oikein viihdyttänyt se, että Torkkelinkadun poikki oli vedetty iso lakana, jolla juhlistettiin 300 vuotta täyttäneitä venäläistä Viipuria.

Asiantuntevana oppaana meillä oli Kalle (Kalevi) Siren joka evp-upseerina tunsikin hyvin Viipuria mukaan luettuna talvisodan ja kesäkuun 1944 tapahtumat, joita hän esitteli eri kohteissa kiertoajelun yhteydessä. Myös ruokapaikat sekä Pyöreä torni että muut olivat onnistuneesti valittu.

Oman perheemme kanssa kävimme myös itseleni pysyvästi mieleen jääneillä Hiekan/Pikiruukin kaupunginosissa. Asuimme sekä ennen sotaa että sen aikana 1942–44 vuokra-asunnoissa Pikiruukissa, josta oli matkaa Hiekan kouluun hiukan yli kilometri. Koulu oli sitten viime näkemän, ehkä pari vuotta sitten suljettu ja korkea lankkuaita rakennettu sen ympärille. Myös Hiekan saunan rauniot olivat nyt vihdoinkin kymmenien vuosien jälkeen korjattu.

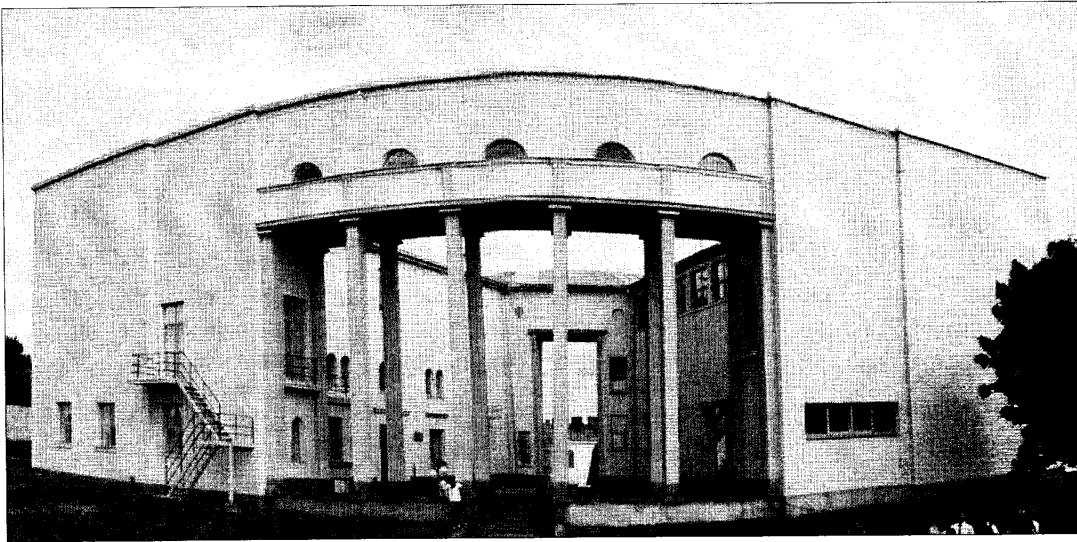
Monreputa lähellä olevassa Pikiruukissa oli tapahtunut paljon. Uusia komeita taloja oli rakennettu ja monia keskeneräisiäkin nähtiin. Siitä samoin kuin Papulasta on tulossa uusi merenläheinen hienostoalue.

Matkalaiset, niin Vahvialassa käyneet kuin Viipurissa pysyneet, olivat matkaan varsin tyytyväisiä. Näimme paljon ja useimmat meistä lupasivat tulla uudelleen.

Heikki Koskelainen

Kaupungissa vietettiin Venäläisen Viipurin 300-vuotisjuhlia

*Kuvassa
Viipurin
taidemuseo*

Viipurin kirjastosta

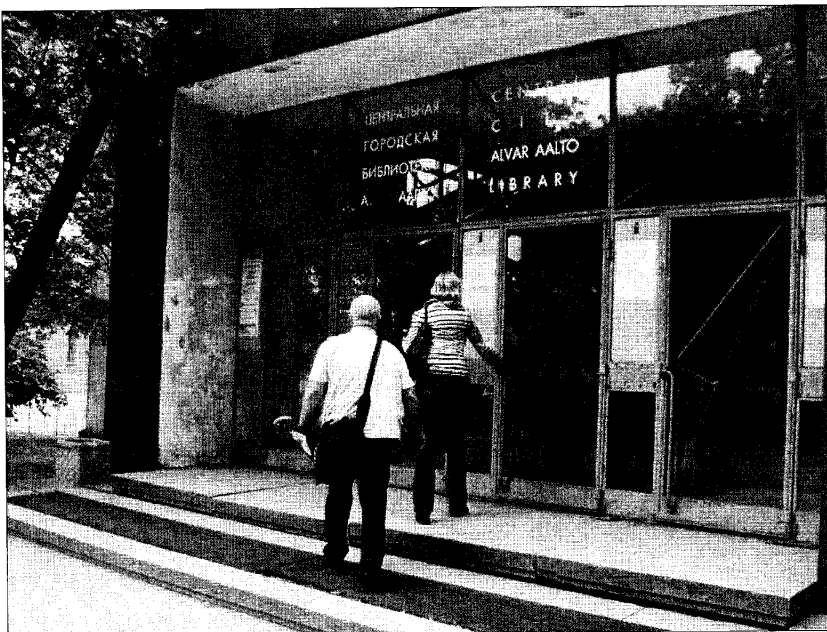
Olimme vaimoni Aulikin kanssa muutama viikko myöhemmin uudelleen Viipurissa. Tällä kertaa meillä oli tilaisuus 10 hengen matkaseurueen osana tutustua kirjastotalon nykyiseen kuntoon varsin perusteellisesti. Siinä oli tapahtunut niin paljon hyvää, että en voi olla kertomatta siitä tässä yhteydessä.

Ensiksi hyvät uutiset: Näyttely- ja kokoustilan korjaus oli juuri valmistunut ja ilmeisesti se vastaa hyvin alkuperäisiä piirustuksia ja materiaaleja. Korjaus on rahoitettu pääosin ulkomailta saaduilla avustuksilla ja sitä ovat valvoneet venäläisten viranomaisten lisäksi myös kansainväliset asiantuntijat. Yllättävän hyvin on kunnostettu myös lukusali, joka tutkimuspöytineen sekä ulkomaisine lehti-valikoimineen ja nettiyhteyksineen teki tyylikkään vaikutuksen. Myös lastenosasto ja lainaussali olivat kunnossa.

Tarmokas oppaamme vei meidät kirjaston johtajan kanssa myös talon kuuluisalle tasakatolle. Silmä hetkellä se näytti vettä pitävältä, mutta on tunnetusti Viipuri talvisissa olosuhteissa ollut se heikko kohta. Myös talon seinien sekä sisältä että ulkoa todettiin ikkunoiden ohella kaipaavan jatkuvaa huolenpitoa.

Alvar Aallon suunnittelema Viipurin kirjasto kuuluu maailman perintölistalle. Sitä katsellessa tulee kuitenkin mieleen, että paremmin kuin kylmään Suomeen se olisi jo silloin rakenteellisesti sopinut esimerkiksi Italiaan. Hienosti se kuitenkin istuu nykyisellä paikallaan Viipurin kaunistuksena.

Heikki Koskelainen

*Sukuseuran matkalla eivät
kirjaston ovet auenneet meille*

ELOKUISIA TUNNELMIA JA NÄKYMIÄ SIPILÄSTÄ

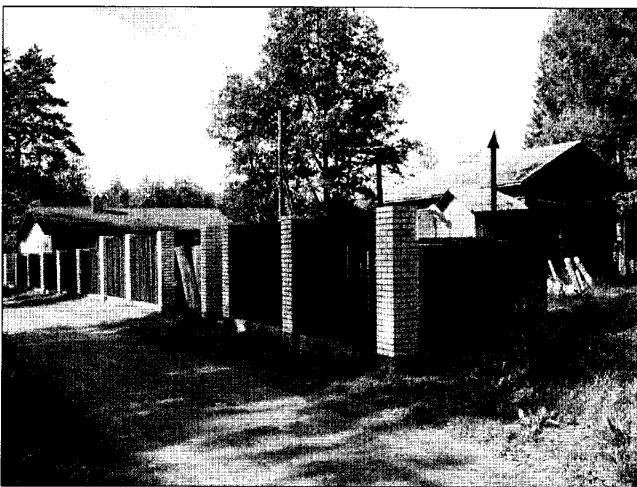
Koskelaisten sukuseuramatkalla elokuussa Viipuriin ja Vahvialaan muiden lähtiessä Koskelaan läksimme me, Raija Putus ja Hannes Sipiläinen, Sipilään katsomaan miltä kylä näyttää tänä päivänä. Olihan kulunut juuri kymmenen vuotta ensikäynistä.

Kumpikin oli sodanjälkeen syntynyttä sukupolvea, mutta paikat tuntuivat silti tutuilta vanhemman polven kertomuksista ja aiemmilta matkoilta.

Ensimmäiseksi tuli vastaan maitola. Maitola oli ensimmäinen maidonmyyntiosuuskunta Vahvialassa ja se perustettiin v. 1933. Tänäpä se näyttää olevan kesäkäytössä.

Seuraavaksi tietä pitkin astellessamme tulimme Simon talolle, jossa oli harvinaiset päreseinät ja uutta huvilaa rakennettiin tontille. Mitähän tapahtuneekaan vanhalle arvokkaalle talolle jatkossa.

Emme päässeet pitkälle, kun Raija jo tunnisti äitinsä ja mummonsa tutun kotipaikan. Siinä saunanhirsistä tutkaillessamme nykyiset asukkaat viittoilivat portin sisäpuolelle ja niinpä pääsimme tutustumaan pihan kukkapenkkeihin ja pihan nyky-

siin asukkaisiin. Muita vanhoja rakennuksiaahan kuin sauna ei enää ole. Vastaanotto oli ystävällistä.

Tämän Hannoloiden talon jälkeen oli toisella puolella tietä hyvin hoidettu talo sekä puutarha. Kyseinen talo on kunnankirjuri Suurosen talo. Aikamme sitä ihastellessa katolla näkyi liikettä. Siellä oli talon rouva remonttihommissa.

Pysähdyimme ihastelemaan kylän läpi virtaavaa jokea ja nykyisinkin käytössä olevaa hiekkapohjaista uimapaikkaa sillan kupeessa. Hyvin on silta-arkku ja palkit kestäneet vuosikymmenten kovan käytön.

Tietä kulkiessamme edelleen saavuimme Jukamon kaupan tien risteykseen.

Vasemmalle mentiin Saarijärvelle ja oikealle jatkaessamme läksimme kohti Ollamäkeä eli isäni Ollamäen Pentin kotipaikkaa. Jäljellä on hirrestä tehty vanha lato ja kellari, mutta ei enää taloa. Se oli palanut 80-luvulla.

Niinpä pysähdyimme samalla mäellä olevassa naapurin, Eva Reivan, talossa. Vastaanotto oli ystävällinen ja pöytä pistettiin komiaksi.

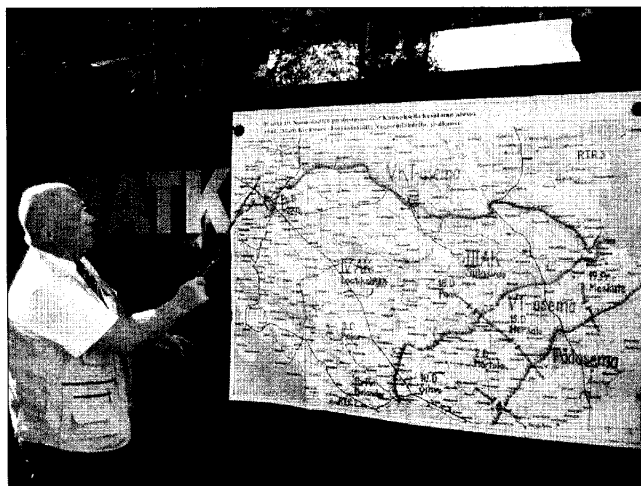

Kuten aina, aika loppuu kesken ja tuli meillekin kiire. Hyvästelimme ja kiireesti riensimme bussille, joka odotti Rauhamaalla ja siitä lähdimme kohti Viipuria. Ennen poislähtöä kävimme muistokivellä.

Matkalla olivat Raija Putus ja Hannes Sipiläinen.

Lisäksi tässä oppaan selostus sotatapahtumista.

Koskelaisten sukuseuran 30-vuotisjuhlan kunniaksi nostimme maljan ja kolminkertaisen eläköön- huudon ravintola Slavaskaya Trapezassa.

Koskelan koski

Kotiseutumatkallemme kävimme itsestään selvästi myös Koskelan koskella, sukumme vaakunahan on siellä peruskallioon piikattuna. Sukuseuramme kunniapuheenjohtaja Hannu Koskelainen on myös vaakunan takana: sukuseuran 15-vuotisjuhlissa 1995 Hannu ehdotti, että suvun tunnus hakataan Koskelan kallioon muistuttamaan alkujuuristamme. Kuulemma Karjalan liiton juhliin osallistunut edustaja oli pitänyt ideaa uraauurtavana. Sukuseuran johtokunta hyväksyi ehdotetun vaakunaku-
vion. Vaakuna hiekkapuhallettiin kallioon kesäkuussa 1998 ja paljastustilaisuus pidettiin elokuussa 1998. Vaakunan vuosiluku 1620 viittaa siihen, että sukumme vaiheita on seurattu aina 1600-luvulle asti. Edesmennyt Eeva-Liisa Maamies (os Koskelainen) tutki Koskelaisten sukua ja Vahvia-
laa vuosikymmeniä. Hänen arkistonsa on Mikkelin maakunta-arkistossa.

Pekka Koskelainen on kertonut muistomerkin teosta joulukuussa 1998 ilmestyneessä lehdessämme. Kiviveistämön kautta nelihenkinen porukka lähti kohti Koskelaa hiekkapuhalluslaitteineen.

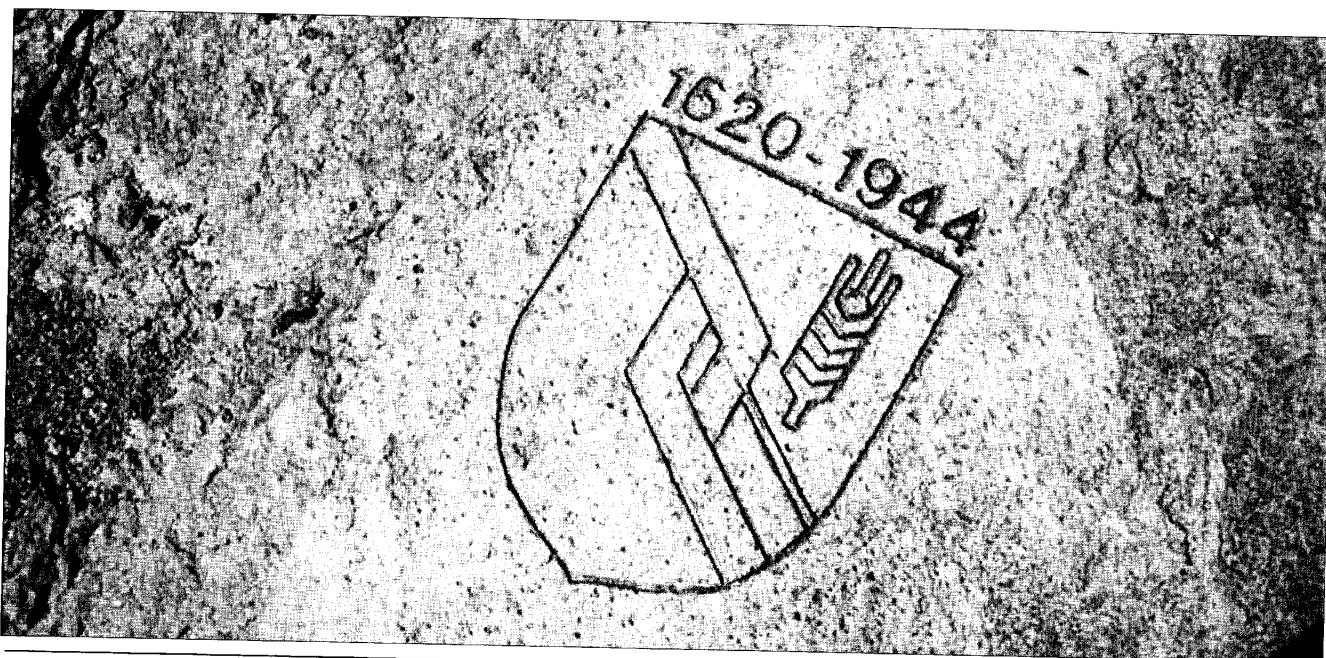
Muistomerkin paikka valittiin ja tunnin urakan jälkeen vaakuna oli kalliossa.

Tätä vaakunaa olemme tulleet jokaisella sukuseuran matkalla Koskelan koskelle katsomaan. Se on konkreettinen kunnianosoitus menneille sukupolville ja myös muistomerkki jälkipolvillemme. Voisikohan sanoa, että vaakuna on myös muistomerkki venäläisille: olemme tavanneet paikallisia lomailijoita koskellamme ja kertoneet sukumme tarinaa.

Anu-Leena Koskelainen

Kuvat ovat viime elokuun matkalta

Paluu mummolaan 50 vuoden jälkeen

Lehtijutun pohjalta soitin porvoolaiselle Hannu Koskelaiselle kotiseutumatkasta. Matka oli tarkoitettu Koskelaisten sukuseuran jäsenille, joten liityimme äitini Eila Niemisen (s. Hannolan) kanssa sukuseuraan päästäksemme Vahvialaan Sipilän kylään ja kotiin Karjalaan.

Emme matkalle lähtiessämme tienneet, mitä näkisimme. Äidin mielessä olivat muistot 50 vuoden takaa: rakas koti, mummola, koulu ja pappila. Paljon olin kuullut äidin ja isovanhempieni puhuvan kaipauksella kodistaan ja Karjalasta, sinne jääneistä valokuvista, hyvästä leivinuunista sekä rakkaista läheisistä, jotka oli haudattu Rauhanmaan multiin. Voisi ajatella, että ”sinne jäip kaik”.

Pääsimme Sipilään ja näimme, että paljon oli muuttunut. Äitini kodista oli jäljellä vain sauna ja iso vahva kotikuusi pihalla. Tontilla oli äidille uusi talo, jota asustivat vieraat ihmiset.

Jatkoimme kohti äitini mummolaa. Talon nimi oli Matikkala. Se olikin vielä jäljellä. Se oli minun mummoni Ida Hannolan synnyinkoti.

Sielläkin olivat uudet asukkaat, mutta äitini pääsi viidenkymmenen vuoden jälkeen takaisin mummolaan. Menimme ulko-ovesta sisälle eteiseen, jossa oli komero nurkassa. Äitini kertoi kyöneleet silmissään, kuinka hänen mummonsa otti tuosta komerosta hapanleipää, leikkasi siivun ja laittoi paksulta voita päälle, ”Voi kuinka se maistuikaan hyvälle”. Siirryimme tupaan, jossa edessämme oli äidin taatan muuraama liesi uuneineen. Jatkoimme kulkua talossa ja saavuimme mummon ja taatan makuuhuoneeseen, jossa jokin ammus oli tullut talon seinästä sisään ja rikkonut kauniin kaakeliuunin. Muutoin talo oli entisellään sisältä.

Matka oli kaikin puolin hyvin antoisa minulle sekä muistoja herättävä äidilleni.

Menimme myöhemmin mukaan Koskelaisten sukuseuran muisteloiltaan Karjala-talolle Helsinkiin ja siellä oli esillä laaja sukututkimus. Tutkituaan sukupapereita – kuinka ollakaan – äitini löysi sieltä mummonsa ja taatansa, Eeva Sipiläisen

Eila Nieminen lapsuuden mummolan Matikkalan pohulla

(s. Tuuri), joka oli avioitunut Antti Sipiläisen kanssa ja he asuivat Sipilän kylässä, Matikkalan talossa. Minun mummoni Ida Hannola oli heidän tyttärensä. Hänen puolisonsa, minun vaarini Martti Hannola oli Rakkolasta. Selvisi siis, ettemme turhaan olleet liittyneet Koskelaisten sukuun, vaan omaan sukuseuramme.

Mitä kuuluu tänä päivänä Sipilän kylään? Äitini kodin sauna on luhistumaisillaan vieressä virtaavaan jokeen. Mummola on palanut: ei jäänyt kuin nokinen kivijalka niin kuin monen muunkin karjalaisen kodista.

Raija Putus

Ida ja Martti Hannolan sauna kotikuusen katveessa

OHJEITA LIPUN KÄYTÖSTÄ

LIPPUMENOT

Suomessa on eri yhteisöjen lippumenoissa paljon erilaisuutta, mikä johtuu lähinnä perinteistä ja vaihteista, joita on omaksuttu eri tahoilla. Aivan ehdottoman oikeaa tapaa ei siis ole vaan kysymys on siitä, minkälaiset muodot järjestö katsoo sopivimmaksi omaksua. Yhteistä tulee olla menojen arvokkuus ja perusteltu järjestelmällisyys. Monimutkaisuus ja koreilu haittaavat sujuvuutta, joka kaikissa tilanteissa on saavutettavissa vain harjoittelulla. Erityisesti on muistettava, että Suomen lipusta on laki vuodelta 1978, joka sekä rajaa että väljentää Suomen lipun käyttöä liputuksessa.

LIPUTUSAJAT

Liputus alkaa kello 8 ja päättyy auringon laskiessa kuitenkin viimeistään kello 21, jollei muuten sovi.

Suomen lipun päivän liputus alkaa juhannusaattona kello 18 ja päättyy viimeistään kello 21.

Itsenäisyyspäivänä liputus päätty kello 20.

Pimeänä vuodenaikana on suotavaa, että lippu valaistaan siten, että sen värit ovat tunnistettavissa.

SUOMEN LIPUN ASEMA

Milloin julkisessa liputuksessa Suomen lippua käytetään samanaikaisesti muun lipun, standaarin, viirin tai niihin verrattavan kanssa, Suomen lippu on asetettava arvokkaimpaan asemaan.

LIPUTTAMINEN ULKONA

Ulkoilmatilaisuudessa voidaan liput nostaa salkoihin ennen tilaisuuden alkua, ellei ohjelmaan kuulu juhlallista lipunnostoa.

Suomen lippu asetetaan muihin lippuihin nähden aina arvokkaimpaan asemaan. Sen on oltava kooltaan vähintään yhtä suuri kuin muut liput.

Yleisohjeena Suomen lipun hallitsevuuden määräytymiselle voidaan pitää sitä, että jos lippuja on pariton määrä, Suomen lippu sijoitetaan keskelle rivistöä, muulloin oikeanpuoleiseksi eli edestä katsottuna vasemmalle.

LIPUTTAMINEN SISÄLLÄ

Sisätiloissa liput tulee asettaa joko kiinteisiin tai tilapäisiin telineisiin siten, että tangot ovat 30-40 askeen kulmassa. Telineet sijoitetaan puhujakorok-

keen, näyttämön tai muun vastaavan kohteen kahden puolen. Milloin telineitä on vain yksi, tulee sen olla esimerkiksi puhujakorokkeen heraldisesti oikealla puolella.

Sisätiloissa tulee Suomen lippu asettaa arvokaimpaan paikkaan, edestä katsottuna äärimmäiseksi vasemmalle.

Milloin liput tuodaan juhlahuoneeseen ohjelmaan liittyen, kuuluu asiaan tuoda Suomen lippu ensimmäisenä tai siten, että muut liput asettuvat ensin paikoilleen ja tervehtivät viimeisenä saapuvaa Suomen lippua sen saapuessa lippurintaman kohdalle.

Suomen lipun lähtiessä juhlatilaisuudesta muut liput tervehtivät sitä ja aloittavat sen yhtä aikaa Suomen lipun lähtiessä liikkeelle.

SURULIPUTUS

Suruliputuksessa lippu on laskettuna puolitankoon. Ensin lippu nostetaan salon huippuun ja lasketaan sitten kolmanneksen salon mittaa alas, jolloin lipun alareuna on salon keskikohdalla.

Suruliputus suoritetaan kuolinpäivänä tai sitä seuraavana päivänä ja kestää iltaan asti.

Hautajaispäivänä suruliputetaan kello 8 lähtien siunaustilaisuuden päättymiseen asti, minkä jälkeen lippu nostetaan lopuksi päiväksi ylös.

LIPPUVARTIO

Kannettavalla lipulla tulee aina olla lippuvartio. Tämä koskee erityisesti Suomen lippua, mutta myös vieraiden maiden lippuja ja yhteisöjen lippuja.

Lippuvartion muodostavat lipun kantaja ja kaksi lipunvartijaa. Kun toinen lipunvartijoista on nainen, hän asettuu lipunkantajan oikealle puolelle.

Lippuvartioon kuulumista pidetään kunniatehtävänä. Siihen valittujen henkilöiden tulee pukeutua siististi ja jos mahdollista yhdenmukaisesti.

Suomen lipun vartijoilla tulee kummallakin olla sinivalkoinen airutnauha. Airutnauha asetetaan

niin, että miehellä se kulkee oikean ja naisella vasemman olkapään yli, johon se solmitaan löyhälle solmulle siten, että nauhojen päät jäävät yhtä pitkäksi.

Airutnauhana käytetään noin 20 cm levyistä ja 2,5 metriä pitkää nauhaa, joka asetetaan siten, että voimakkaampi väri, esimerkiksi sininen on alempana.

Airutnauhaa ei käytetä virka-, järjestö- eikä kansallispuvun kanssa.

LIPPUTERVEHDYKSET JA KUNNIANOSOITUKSET

Suomalaisen tavan mukaan lippu ei saa koskettaa missään vaiheessa maata.

Suomen lipulla tervehditään

- tasavallan presidenttiä
- vieraan valtion päämiestä
- kansallislaulua
- muun maan kansallislaulua
- vainajaa siunattaessa ja hautaanlaskettaessa

Lipulla tervehditään eli suoritetaan kunnianosoitus kallistamalla kantolippu eteen 45 asteen kulmaan. Paikalla oltaessa lipunkantaja kääntyy etuoikeaan ja kallistaa lipun hitaasti eteen kohtisuoraan rintamasuuntaa vastaan, josta asennosta lippu heti nostetaan hitaasti ylös ja lipunkantaja kääntyy takaisin rintamaan.

Liikkeellä oltaessa tervehditään siten, että lipunkantaja kallistaa lipun hitaasti eteen, josta asennosta se nostetaan hitaasti ylös. Tervehtiminen aloitetaan kuusi askelta ennen ja päätetään kaksi askelta kohteen jälkeen.

Hannes Sipiläinen

(Lähteenä on käytetty: Suomen Kunnat-lehti 5/1980; Väinö Ryyppö / Suomen lippu-itsenäisyytemme tunnus ja tilaisuuksien juhlistaja).

Kerttu Waseliuksen terveiset Kanadasta

"Elämä on suuri seikkailu, mutta tuntuu, että se karkaa pois käsistä. Jokainen meistä on saanut aikaa – toiset enemmän, toiset vähemmän. Tätä pääomaa me käytämme jatkuvasti, jokainen sekunti nakertaa sitä hitaasti mutta varmasti. Yhteistä meille kaikille on se, että me vanhenemme."

Joel Hallikainen laulussaan toistelee puhuttelevasti, että ilta tulee aivan liian pian. "Uusi aamu on niin täynnä elämää, että sitä vaikea on ymmärtää. Kesken leikkien jos ilta yllättää, liian paljon kokematta jää. Ilta tulee aina liian pian. Jotenkin sen vaistoaa, tietten tahtoin unohtaa, että ilta tulee aivan liian pian".

Tämä mennyt vuosi toi meillekin muutoksia sikäli, että tammikuussa -10 Nisse sai oikeapuolisen halvauksen. Onneksi se rajoittui vain hänen käteen ja jalkaan. Hän oli kaksi kuukautta sairaalassa ja jatkossa nyt tässä Suomalaisella Lepokodilla, sairasosastolla. Tähän asti pyörätuolipotilaana, mutta pian on tarkoitus nostaa kävelemään. Hän on ahkerasti kuntoututtanut itseään siinä toivossa, että pääsee vielä jalkeille. Minulle tuli muutto pienempään asuntoon ja asun kuitenkin samassa pihassa ja käyn kaksi kertaa päivässä katsomassa. Nisse on

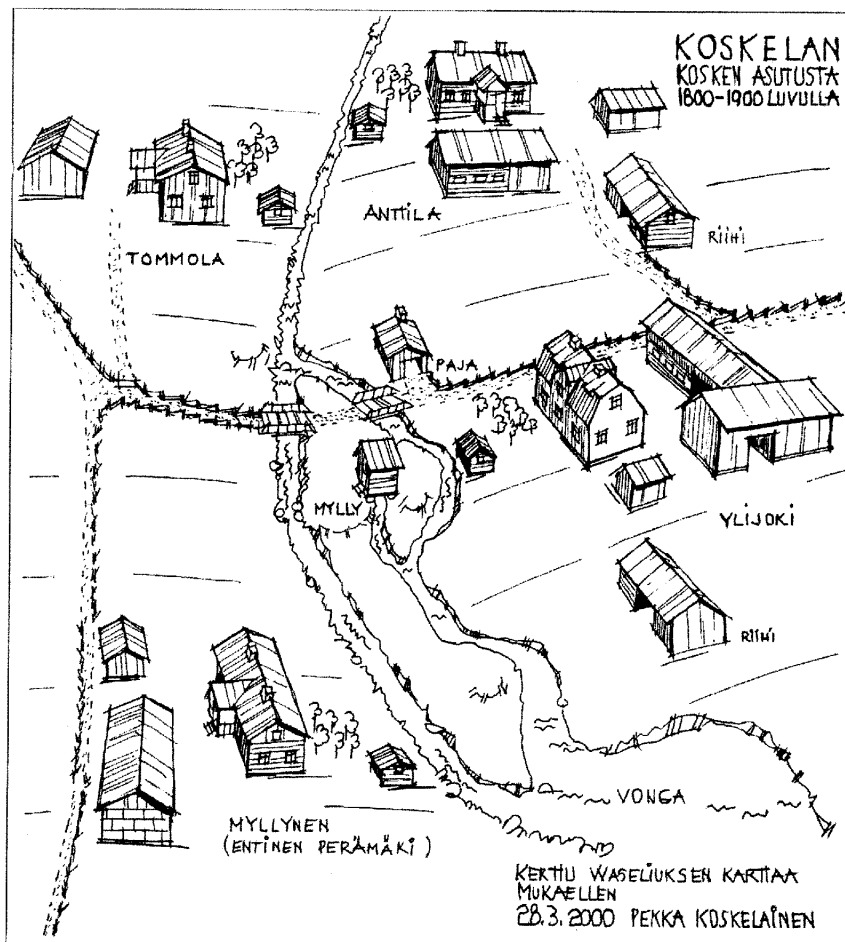
oloonsa kovin tyytyväinen ja suurimmaksi osaksi palveluskunta on suomenkielisiä. Nissen tunnettu hyvä huumori on täysin jäljellä ja hoitajilla on hauskaa. Joskus huutelee, että "missä ne lotat vii-pyy."

Joskus puheissamme tulee sekin esille, että läksimme tänne Kanadaan. Siinä suhteessa olemme samaa mieltä, että hyvin tuli tehtyä. Elämä on ollut meille lempeä kaikin puolin ja siitä kiitollisina joka päivä kiitämme yhdessä Taivaallista Isäämme kaiken hyvän antajaa. Kanada on vielä jotenkin säästynyt maailman mielettömiltäkin myller-ryksiltä ja luonnonkin katastrofeilta. Puhutaan, että Herra kurittaa kansoja aina silloin tällöin. Liekö Kanada säilynyt tähän asti kun tämä meidän maamme on koostunut monista kansoista. Vain pieni joukko intiaaneja on kantaväestöä.

Me muut olemme maahanmuuttajia tai niiden jälkeläisiä.

Lämpimät terveisemme teille, Koskelaisten sukuseuralehden lukijat!

Toivottavat Kerttu ja Nisse Vancouverista

Tulevia tapahtumia

Karjalaiset kesäjuhlat vietetään Turussa 17.-19.6.2011. Kesäjuhlien teemana on kulttuurien kohtaamisia.

Kesäjuhlien päätapahtumapaikat ovat Kupittaaan urheilukeskuksen alueella keskustan tuntumassa.

Kesäjuhlien avajaisia vietetään lauantaina 18.6.2011 klo 15 Kupittaaan jäähallissa.

Päiväjuhla on sunnuntaina 19.6.2011 klo 15 Veritas Stadionilla.

Vahviala-juhlat pidetään Lahdessa 3.7.2011. Pääjuhla on Harjulan Palvelukeskuksessa, Harjulan katu 7. Koskelaisten sukuseuran vuosikokous on juhlan yhteydessä.

Hannu Koskelainen

Miehen tie

Kunniapuheenjohtajamme Hannu on tämän syksyn aikana saanut valmiiksi yhdeksännen kirjallisen luomuksensa nimeltään Miehen tie. Sitä voitaneen kutsua hänen pääteoksekseen, sillä siinä hän kertoo 300 sivulla elämänsä tarinan lapsuuden ja nuoruuden Karjalasta alkaen työelämässä alkuaan palkollisena ja sittemmin n. 50 vuotta yrittäjänä vietettyihin vuosiin. Tärkeää osaa ovat Hannun elämässä edustaneet myös erilaiset yhteiskunnalliset samoin kuin veteraanien luottamustehtävät, joista hän myös kertoo.

Oman osansa saa myös Hannun oma lähisuku ja sen evakkovuodet kuin myös Koskelaisten Sukuseura. Tarinaa onkin kokonaisuudessaan n. 300 sivua ja päälle vielä lähes 30 sivua karjalaista murresanastoa selityksineen.

Monessa on mies ollut mukana ja värikylläinen on ollut hänen elämänsä taival, kuten hän itsekin toteaa.

Kannattaa tutustua!

Heikki Koskelainen

Tähän kaikkeen pääsee tutustumaan tilaamalla sen Hannulta itseltään osoitteella Lankilantie 71, 06450 Porvoo tai soittamalla 019-549 504 tai 040 352 5325. Kirjan hinta on 25 € + postikulut.

UUODEN 2011 JÄSENMAKSUT

Pyydämme maksamaan jäsenmaksut tämän ohjeen mukaisesti 1.3. mennessä tilille **Nordea 126230-518535**.

Koskelaisten sukuseuran jäsenmaksu **12 €** ja vapaaehtoinen Karjalan Liiton jäsenmaksu **7 €**, joka tilitetään kyseessä olevalle liitolle.

Nimi

Viitenumero *1973*

Nimi

Viitenumero

Käytäthän viitenumeroa, jotta maksu kohdentuu oikealle henkilölle!

Onnittelemme

80 vuotta (18.2.2011)

Eila Nieminen os. Hannola, asuu Lahdessa, kotoisin Vahvialan Sipilästä. Juhlat perhepiirissä.

Koskelaiset

Vast. toimittaja

Anu-Leena Koskelainen

anu-leena.koskelainen@nordea.com

050-385 3053

Toimittaja/osoitteenmuutokset:

Raija Putus

raija.putus@haikko.fi

Paino

SaSe Digi, Porvoo

saserell@nic.fi

Julkaisija

Koskelaisten sukuseura ry

Tilausmaksu 12 € sisältyy jäsenmaksuun
Karjalan Liiton jäsenmaksun kanssa 19 €

Pankkitili Nordea 126230-518535